

Sagan om
Den Onormalt Bleka Flickan

Staffan Sendel

Förlag
BABBABOK

Sagan om
Den Onormalt Bleka Flickan

Av
Staffan Sendel

December 1993

Första Kapitlet

Hon var blek. Så där egendomligt blek som en del flickor i TV-serier kan vara. Liljevit skulle någon gammal kollega möjligen uttrycka sig. Snarare som Creme Fraiche –hela hon. Västerarmen låg snyggt placerad över den nedvevade rutan. Det var inte bara rutorna som var nedvevade. Taket också. Det var en Thunderbird,-62. Cabriolet. Röd med vit skinnklädsel. Hade hon inte haft sin fladdriga sommarklänning på sig hade man förmodligen inte kunnat se henne där hon satt. Creme Fraiche alltihop. Håret mörkt och kortklippt. Och figuren ojoj. Alla centimetrar där dom skulle eller inte skulle vara.

Brösten precis lagom att rymmas i normala händer. Allt det där såg man när hon sakta klev ur bilen. Tjejen var jättesöt helt enkelt. Men hon var så osannolikt blek. Kör man öppen bil i Arizona borde man åtminstone bli lite röd om näsan. Men nej. Den där Creme Fraichen hade tydligen en solskyddsfaktor på minst 100.

Platsen där hon klev ur bilen låg bara 75 meter från den lilla bensinmacken utefter den spikraka, dammiga asfaltvägen. Hon kom inte ända fram. Det

sipprade fortfarande lite svart rök ur bilens båda 2-tums avgasrör, men annars var det tyst. Röken hade syns mot himlen redan tjugo minuter innan bilen stannade där den nu stod. Hela trakten luktade popcorn. Så kan det gå när man luras av någon grönflummare att tro att en fin gammal V-8 kan köras på miljödiesel.

Flickan tittade sig uppgivet omkring och beslutade sig efter någon minut för bensinstationen, hoppade elegant undan för en sån där kringflackande buske som tagit sikte på henne i den torra vinden. Macken såg ut ungefär som Ghost City och var lika befolkad, visade det sig när hon klev in genom den vidöppna dörren till butiken. Verkstaden och smörjhallen var lika tomma. Inte en bil i sikte. Utom en Cheva pickup utan hjul och motorhuv som stod mitt i något som troligen var en sophög –eller kanske reservdelslager. Bilen såg inte ut att ha använts sen kriget. Andra världskriget alltså. Inte inbördeskriget. Troligen en 36:a eller 37:a.

Bredvid macken stod något som måste ha varit en 'Diner' en slags korsning mellan järnvägsvagn och Greyhoundbuss där man kunde få en hamburgare. För trettio år sen. Inte nu. Hon gick runt till baksidan. Där bakom ett lågt, nästan helt staket, låg något som såg ut som Bates motell i Psycho. Boningshuset var

faktiskt riktigt prydligt utanpå. Stökigt och skitigt inne. Tomt var det också. Men bebott. Det hängde tvätt utanför. Hon återvände till butiken. Tog en Pepsi ur kylen. Hon tittade på landskapet. Eller rättare sagt frånvaron av landskap. Det fanns inget att fästa blicken på. Bara slätten. Så långt ögat nådde. Åt ett håll kanske berg långt borta eller var det bara en annan färg på diset. Hur kunde någon en gång ha slagit sig ner här? Enda förklaringen var att det förmodligen var halvvägs. Halvvägs mellan två platser som man inte kunde se, men dom platserna måste finnas för annars kunde hon inte tänka sig någon förklaring. Och landsvägen. Varför hade någon bemödat sig att bygga en landsväg som ingen åkte på? Under hela den tid som gått sedan hennes bil stannade hade hon inte sett en enda annan bil. I vare sig den ena eller andra riktningen. Hon siktade på en liten ljusbrun ödla och missade med pepsiburken. När hon hörde skramlet förstod hon hur tyst det varit, och blev lite skrämmd. Men inte lika skrämmd som ödlan som snabbt försvunnit under verandagolvet.

Hon återvände till boningshuset. Kollade köket. De som bodde här var tydligen inte särskilt roade av disk och städning. Vardagsrummet. Gamla tidningar. TV. Juste stereo. Långtradarmusik. Badrummet OK.

Varmt och kallt vatten. Sovrummet... Där stod en väldig massa sängar. Bröderna Dalton tänkte hon fnissande. Nej dom var ju bara fyra eller var det tre, och dom här sängarna var dessutom lika långa allihop. Eller snarare korta. Hade förmodligen passat den näst minste av bröderna Dalton. Hon räknade dem. Sju stycken. Den onormalt bleka flickan lade sig på den närmaste sängen. Benen över sänggaveln. Tårna nådde nästan ned till golvet. Hon somnade och drömde ingenting.

Andra Kapitlet

Den bleka flickan vaknade med ett snäpp, och satte sig upp. Hon var inte längre ensam. Snarare tvärtom. Hon befann sig mitt i en folksamlig. Runt sängen där hon satt, stod sju personer. Alla såg lika förvånade ut. De sju grabbarna var alla lika långa som den näst minste av bröderna Dalton. Ingen sa något på en lång stund. Den bleka flickan i scenens mitt kollade runt från den ene till den andre, och var den första att komma på en bra öppningsreplik. Hon sa: Hej ! Det var det klyftigaste hon kunde komma på.

Det hela hade ju kunnat utvecklas till en ganska pinsam historia, men på något lustigt sätt lossnade det för samtliga och utvecklades till pladder och glam och man konstaterade att Thunderbird var rätt okej för en tjej –själva körde dom allihop Corvette utom lillebror som hade en Mustang. Hon vågade inte gissa vilken av dem som var lillebror. Sen försvann några av dem ut till den Suburban som stod utanför, tog med en tamp och kom efter tio minuter tillbaka med den röda Thunderbirden på släp. Dom luktade i avgasröret och skakade på huvudena.

Suburban var åttasitsig brunaktig och på framdörrarna stod det US AIR FORCE och så ett nummer med massor av siffror. Jo grabbarna berättade att de jobbade på flygbasen. På fordonsverkstaden. I vanliga fall brukade någon av dem vara hemma och passa butiken men, igår hade det landat några Herkules fulla med sönderskjutna jeepar från något litet krig nånstans, så nu blev det övertid några dagar, för jeeparna var nämligen bokade för ett annat litet krig på tisdag och då måste dom vara fixade. Man brassade fika och innan kvällen var slut var man också överens: Den bleka flickan skulle stanna tills vidare om hon hjälpte dem med det där som dom var så dåliga på. Diska och laga mat, städa och feja lite. Ungefär som en morsa fast sötare. Förutom mat och husrum lovade killarna att fixa upp hennes bil, så den gick att köra igen. Kvällen blev trevlig. Grabbarna var verkligen lättsamma. Ingen undrade vem hon var och var hon kom ifrån och varför hon var så blek. Hon frågade inte heller varför dom var så korta. Eller varför dom bodde som dom gjorde. Men ändå hängde inga frågetecken kvar i luften. Det behövdes helt enkelt inte. Det var som det var.

Dom trollade fram gitarrer och klarinett, keyboard och trummor, en flaska burbon och ännu mera kaffe. Det visade sig att den osedvanligt bleka flickan hade en riktigt bra sångröst och kunde dessutom en massa

bra låtar –både hästjazz och lastbilsmusik. Det blev sent innan alla törnade in. Den bleka flickan fick ett alldeles eget rum efter att en väldig mängd gamla wellpappkartonger och säckar kastats ut på gården. Så småningom lägrade sig åter tystnaden över nejden. Fortfarande hade inte en enda bil passerat på landsvägen.

Påföljande morgon samlades hela gänget runt frukostbordet med prinskorvar och bacon, pannkakor och lönnsirap, kaffe och apelsinjuice. Grabbarna berättade var hon kunde hitta dammsugare och svabbar varefter de glatt visslande avtågade till bilen. Där dom satt i bilen och vinkade såg dom inte alls så korta ut. Kostigt tänkte den bleka flickan. Det är nog benen som är korta bara. Hur når han då ner till pedalerna –han med den blåa mössan. Han som kör? Hon skakade lätt på huvudet och försvann inåt huset för att leta rätt på den omtalade dammsugaren.

Hon sjöng medan hon jobbade, verkade helt sorglös när hon gick lös på spindelvävar och dammråttor. När man först såg henne hade man väntat sig att hon var en sån flicka som hoppade upp på en stol när hon såg en mus på golvet och sade ”nej men usch” om spindelväv och damm. Men nej. Hon gav sig i kast med arbetet med något som närmast kan beskrivas som sann arbetsglädje och hennes Creme Fraiche-händer greppade vant sånt som förmodligen både du

och jag skulle ha föredragit att göra med gummihandskar på händerna.

Ett gammalt oljefat letade hon fram, och i det eldade hon upp alla wellpappkartongerna och en massa annan smörja som hon hittade här och där. När kvällen kom började skillnaden verkligen att synas.

Den onormalt bleka flickan satt på verandan med en Pepsi och såg rätt nöjd ut, när hon hörde mullret. Bombplan tänkte hon och tittade upp mot kvällshimlen. Ingenting syntes. Bara blå himmel som började mörkna. Konstigt tänkte hon, reste sig och gick ut på plattan framför macken. Långt borta på landsvägen syntes ett svagt dammoln. Det var därifrån mullret kom. Som gäss på flyttning. I V-formation över hela vägens bredd. 6 stycken Corvetter i varierande färger och årsmodeller och i spetsen en gammal Mustang. När dom svängde in på plattan och parkerade på en perfekt linje såg man deras leenden. Från örsnibb till örsnibb. Snacka om lycka! Jo vi tänkte att du kanske ville titta på våra bilar också, sa en av dom korta blygt, så vi tog inte firmabilen hem idag. Dom tog en dryg timme på sig och gick runt bland bilarna. Lyfte på huvar, kollade överallt jämförde däck, pratade lack och linjer. Och det konstigaste av allt var att den bleka flickan verkade ärligt intresserad och visste en förfärande massa. Inte bara vilket hål man hällde vatten respektive bensin i.

Sen plockade man in allt som grabbarna hade handlat med sig på vägen hem. Massor med mat i stora bruna påsar. Rengöringsmedel, skrubbsvampar, hinkar och svabbar. Och det bästa av allt en komplett packningssats till den röda Thunderbirden. När matsignalen gick den kvällen var redan motorn urlyft ur hennes bil och stod på bänken klar för nedmontering.

Men först gick man husesyn –grabbarna var klart imponerade och spridda utrop som 'wow' och 'jesus' hördes.

Dagarna gick och både huset och macken började blänka och gnistra såväl inne som ute. Och en dag var Thunderbirden klar för provtur med helrenoverad motor och nyslipade ventiler. Och den här gången med juste bensin. Gammal hederlig blyad. Dom åkte några mil bortåt den dammiga landsvägen. Hon fick äran att ligga på mittlinjen omgiven av hela gänget i V-formation förståss. Alla såg lika nöjda ut. Samma jätteleende från öra till öra. Dom åkte några mil men dom kom ingenstans, det var fortfarande bara slätt och spikrak dammig landsväg när dom vände och drog tillbaka hem. Och likadant i andra riktningen. Den bleka flickan tyckte det var jättekonstigt för när någon av grabbarna åkte för att handla nåt som fattades, kom han alltid tillbaka efter en kvart med den bruna påsen från affären. Vart åkte han då? Och flygbasen där dom jobbade var låg den? Man hörde

aldrig några plan. Det enda som hördes förutom den varma vinden var på morgonen när killarna mullrade iväg till jobbet och på kvällen när dom kom hem. Och fortfarande inte en skymt av nån främmande bil. Inte ens en gul skolbuss. Och inte en människa. Bara tumbleweed men dom kan man inte prata med, och så har dom ofta bråttom.

Men ödlan som bodde under verandan var inte längre så blyg. Den gillade tydligen bleka flickor för hon fick ta upp den i handen och brukade sitta och stryka den efter ryggen och under hakan. I sådana stunder blev den bleka flickan väldigt allvarlig och blicken var fästad på något obestämt mycket långt bortom horisonten. Men hon var snart tillbaka igen och tog glatt sjungande itu med sina sysslor. Dagarna gick fort. Hon trivdes med det okomplicerade livet. Hon putsade och fejade, målade och röjde. Fick till och med lite stil på den förtorkade trädgården. Och på kvällarna när killarna kom hem så åt dom och sjöng och spelade och lyssnade på musik.

Tredje Kapitlet

Den onormalt bleka flickan skulle just gå och tvätta mackens skyltfönster. Det var när hon rundade hörnet som hon fick syn på bilen. Den stod framför macken. Hon tvärstannade och backade. Det var en mörkblå Lincoln Town Car av senaste modell, med mörktonade fönster, men det på förarsidan var öppet så man kunde se föraren. Det var en äldre dam med blått hår, och glasögon nästan som Dame Edna. En sån vanlig dam som man dagligen ser flera av på golfbanorna i Palm Springs. Men det var något olycksbådande över den här. Det var nog blicken som var osedvanligt hård. Man kunde förvänta sig att om hon tittade strängt på något föremål så började det ryka lite om det. Damen satt och pratade med vänster backspegel. Åtminstone såg det ut som om hon pratade med backspegl. Kanske var det biltelefon med hands-freefunktion. Nej det var spegl. Hon pratade med. Den bleka flickan kunde inte höra vad som sades. Konstigt att det inte rök om spegl. Damen steg ur bilen och gick spikrakt fram till flickan vid hushörnet och sen gick dom tillsammans in i huset. Ingen vet vad som hände där inne i huset men efter en stund kom damen tillbaka, satte sig i bilen och försvann i fjärran.

När grabbarna kom hem från jobbet den kvällen fann dom den bleka flickan i en hög på golvet. Till synes livlös skulle det ha stått i ett polisprotokoll. Nej hon var inte död, kunde man konstatera. Det verkade som hon andades lite, men någon puls gick inte att hitta. Kroppstemperaturen var i alla fall minst 30 grader och avtog inte. Killarna lade henne på soffbordet i vardagsrummet som var lagom stort, och satte sig runt henne och funderade på den uppkomna situationen. Morgonen därpå var läget oförändrat och killarna hämtade en kompis på basen. Han hade varit sjukvårdare i flera av de små krigen och kunde snabbt konstatera att död var hon inte. Inte medvetlös heller. Coma kanske men nej det stämde inte heller. Hon levde men var tillfälligt avstängd ungefär som när man kopplar telefonen på HOLD. Eller som en TV med fjärrkontroll. Den är ju inte helt död förrän man drar ur sladden. Han hade lite svårt att förklara för han fattade inte riktigt själv. Hade aldrig sett något liknande. Det var väl bara att avvakta, kom man fram till.

Glädjen försvann. Det var ett ganska moloket gäng som satt samlade runt den bleka flickan på kvällarna. Stämningen var minst sagt dyster. För att den bleka flickan inte skulle ligga där och bli dammig kom dom efter några dagar på att man kunde lägga

gladpack över henne och byta den nån gång i veckan. På så vis låg hon där lika fin som alltid och med en hy som Creme Fraiche, och nu höll sig alltid några av de korta grabbarna hemma hela dagarna. Hade väl kompdagar att ta ut. Och liksom för att hedra flickan fortsatte dom att hålla hemmet lika fint som när hon sjungande hade farit runt där med dammsugare och svabb. Och den röda Thunderbirden som bara stod där blev tvättad, vaxad och polerad. Och täckt med fyra rena lakan från linneförrådet. Men glädjen var borta.

Fjärde Kapitlet

Så en dag stod han bara där, motorcyklisten. Svarta tajta skinnbyxor, svarta boots, svart skinnväst behängd med en massa förkromad kätting och annat bjäfs. På toppen en gammal tysk arméhjälm, lackerad i mattsvart krönt av en mercedesstjärna i blank krom, en sån där som står uppe på kylaren. Han var vältränad, inte så där överdrivet som Schwarzenegger utan lagom. Som ett eller två gympass i veckan. Och brunbränd som en surfare. Det här var ingen vanlig tuffing utan en verkligt modig man. Motorcykeln var nämligen en Honda Goldwing. En sån där halvtonnare som ser ut som ett hus som byggts till i det oändliga av generation efter generation. Och det enda som förvånar åskådaren är att det fortfarande bara är två hjul under alltsammans. Att köra en sån japansk motorcykel i HD:ns förlovade hemland vittnar om ett mod som trotsar all beskrivning. På nummerskylten som var från Kalifornien stod GET LOST och längst ned med små bokstäver ' I also eat worms' . Jag äter mask också. Men det var något som inte stämde. Han såg inte farlig ut. Han var inte skitig. Var välrakad i ansiktet och på bröstet. Han

hade inga tatueringar. Han påminde mer om den eviga svärmorsdrömmen, fast utklädd.

Han såg inte förvånad ut när två kortvuxna personer kom och tog honom i händerna och sa ”kom så ska du få se vad vi har” och drog iväg med honom till boningshuset och in i vardagsrummet där resten av gänget satt och deppade runt bordet med den avstängda ovanligt bleka flickan under gladpacken. Då sa han den berömda filmrepliken ”släpp fram mig, jag är läkare”, det klickade till i hjälmen och ned kom en rund konkvav spegel med hål i mitten, han letade bland all kättingen och hittade ett stetoskop, och sen var han igång med undersökningen. Han kollade pupillerna i dom vackra blå ögonen, han lyssnade bland dom fina lagom stora bröststen med sitt stetoskop, han kände och klämde mycket försiktigt, noterade alla mått och lät undslippa sig en del kommentarer som; hm, mycket märkligt, jag fattar ingenting och perfekt, helt perfekt. Sen tog han av sig hjälmen och lade den på TV-n, satte sig ner och presenterade sig. Han hette Harley Street och var läkare i San Diego. Dom kunde vara alldeles lugna, allt skulle nog ordna sig, nej han visste inte vad det var för fel på den bleka flickan.

Förnamnet hade doktors mamma bestämt. Hon hade nämligen tillbringat en oförglömlig sommar 1968 tillsammans med en ung man på en motorcykel under en resa från kust till kust. Det var just innan

hon träffade doktors pappa, pizzakartongmiljonären Jeremy Street III, gemenligen kallad Third Street, dock sade hans närmaste oftast First Avenue, men det var mest på skämt...

Doktor Harley Street hade fått sin läkarutbildning i England och var ett rätt känt namn i London.

Killarna bjöd på kaffe och man satt en stund och snackade och funderade lite. Nej doktorn visste inte vad det var för fel. Men han hade en del behandlingsideer och läste högt ur FASS som han hade halat fram ur innerfickan, och man diskuterade lite fram och tillbaka. Men sen gick doktor Street ut till sin motorcykel igen. Han letade länge i alla skåp och lådor innan han hittade en telefon. Han ringde en kollega i Beverly Hills som för ett par år sedan skrivit en avhandling om paralyserade kvinnor. Något som det tydligen fanns gott om i hans trakter. Dom pratade länge. En halvtimme. Ett dyrt samtal, men det brydde sig doktorn inte om, för han var väldigt rik.

Doktor Harley Street gick tankfull långsamt tillbaka till huset där den ovanligt bleka flickan fortfarande låg orörlig på vardagsrumsbordet omgiven av sju kortvuxna fordonsmekaniker. Han tog henne i famnen och kysste henne. En sån där lång innerlig kyss som skulle ha tagit andan ur en levande flicka. Men i det här ovanliga fallet hade den en helt annan effekt. Redan efter fem minuter började flickans tår

att röra sig och efter åtta minuter och trettiofyra sekunder slog hon upp sina fina blåa ögon och fäste för första gången blicken på doktor Harley Street. Publiken jublade och applåderade. Den bleka flickan och doktorn bara log.

Hon klagade lite över att det tickade i fingertopparna men han tröstade med att det med tiden skulle gå över. Sen konstaterade hon att hon var otroligt hungrig –det kändes som om hon inte ätit på fyra veckor. Och det stämde ju nästan för hon hade varit avstängd i exakt 26 dagar. Sånär som på fyra timmar.

Nej hon hade inte en aning om vad som hänt. Hade bara ett suddigt minne av en mörkblå bil på plattan utanför macken. För övrigt ingenting. Sen åt dom. Eller rättare sagt hon åt. Dom andra bara tittade på och förundrade sig att så mycken mat kunde rymmas i en så späd blek flicka. Sen dansade man och spelade och sjöng och åt och drack och var allmänt glada i lite drygt ett och ett halvt dygn. Men den ovanligt bleka flickan och den solbrända doktorn kunde efteråt inte erinra sig om det varit några andra närvarande. Dom hade bara ögon för varandra och släppte aldrig varandra med blicken.

Femte Kapitlet

Alla förstod att uppbrottet var nära förestående. Ingen pratade om det men alla hade samma känsla av att nu handlade det om att gå vidare med livet. Det var som om en viss rastlöshet drabbade hela sällskapet men det lättade när lakanen viktes ihop och den röda Thunderbirden rullades ut i solljuset. Tre av lakanen gick åt att täcka den omfångsrika motorcykeln. De korta hade lovat att ta väl hand om den tills man sågs igen. Flickan hade inget att packa, så efter att ha kramat om killarna i tur och ordning satte hon sig helt enkelt vid ratten. Doktor Street bredvid i lånad jeansskjorta. Lite kort kanske, men det passade inte med kättingsmyckad skinnväst till den bilen. Hon körde mycket sakta ut över plattan och ut på den dammiga asfaltvägen. Västerut. Mot kusten. Varken den onormalt bleka flickan eller doktor Harley Street märkte trafiken. Den var inte direkt tät, men i alla fall högst påtaglig. Men det märkte dom, som sagt, inte. Motorn spann som en katt. Eller kanske som en tiger och mil efter mil avverkades i rask takt.

Det var sen kväll när dom anlände till villan vid havet. Dolorez Gonzalez öppnade dörren och utbrast

i en tjugo minuter lång harang på fullständigt obegriplig spanska. Av ansiktsuttryck, gester och något svårtolkat kroppspråk, kunde man förstå att hon ansåg den ovanligt bleka flickan vara en ytterst positiv händelse för ”Dottore”. Man fick vara väldigt uppmärksam på såväl stora som små vibrationer för att kunna tyda kroppspråket hos denna kvinna vars kropp närmast liknade ett tvåhundra liters oljefat. Men ett mycket välvilligt sådant.

Dolorez var illegal och brukade då och då bli utvisad, men kom alltid tillbaka efter ungefär tre dagar. Eller max en vecka. Det kan ju ha varit för att hälsa på familjen i Tijuana. Men doktor Street frågade aldrig, och gjorde heller aldrig något löneavdrag. Huvudsaken var att Dolorez pysslade om huset, och det gjorde hon verkligen med den äran. Hon lärde sig aldrig ett enda engelskt ord utom okey –och doktorn talade inte spanska. Men ändå uppstod inga problem. Var och en pratade sitt språk och dom förstod varann fullständigt. Den lilla cylindriska men excentriska damen tog nu ögonblickligen den ovanligt bleka flickan till sitt hjärta och dom försvann glatt pladdrande för att titta på huset.

Brölloppet ägde rum tre veckor senare. Utanför kyrkan stod tolv svarta limousiner, sex Corvetter och en Mustang. Brudgummens pappa, Third Street och mamma Emma var givetvis närvarande men ingen av brudens släkt.

Tre advokater, i blanka mörka kostymer, från pizzakartongfabrikens huvudkontor jobbade i fyra veckor med att reda upp den bleka flickans något trassliga bakgrund. Den arma tösens framlidne fader hade ägt den industri som tillverkar alla världens tandkrämstuber. En jätteindustri som av New Yorkbörsen värderades till 1,9 miljarder dollar. Vid faderns hastiga frånfälle ett par år tidigare, hade änkan –den bleka flickans styvmoder genom ett ytterst fräckt manipulerande, tilltvingat sig kontrollen över aktiemajoriteten i företaget och helt enkelt slängt ut den ovanligt bleka flickan från det lilla slottet i valnötsodlingen utanför Sacramento.

Vid rättegången hände en tragisk olycka. Styvmodern försökte förmodligen att göra ett gott intryck på juryn. Den blåhåriga äldre damen med Dame Edna-glasögonen och den vassa blicken satt i vittnesbåset och försökte imitera ”blygt nedslagen blick” när hon råkade sätta eld på sina egna kläder och omkom i lågorna långt innan brandkåren hann fram. Lågorna kastade tydligen även nytt ljus över faderns hastiga död, då rätten beslutade att den tekniska undersökningen skulle göras om, för det är ju faktiskt ganska ovanligt att någon omkommer i en explosionsartad brand i en elektrisk golfbil.

Utanför domstolsbyggnaden stod i fyra dagar en övergiven bil kvar, innan den bogserades bort till

polisens garage. En mörkblå Lincoln Town Car med mörktonade fönster.

Den ovanligt bleka flickan och Third Street slog ihop sina påsar. Pizzakartongerna skulle ju i alla fall en gång ärvas av sonen, Harley. Dom presenterade en paketslösning som gjorde Gyllenhammar grön av avund. En förpackningsindustri så stor att bröderna Rausing i Lund bävade. Tandkrämstuber och pizzakartonger.

Doktor Harley Street och den ovanligt bleka flickan levde ett mycket lyckligt liv, dom hade ju råd. Dolorez Gonzalez fick med åren sju barn att passa. Alla pojkar. Alla blev olika långa. Som bröderna Dalton. Det blev något tätare mellan utvisningarna. En gång varje år gjorde familjen en utflykt till en liten bensinstation på slätten i Arizona.